

Datum van inontvangstneming : 17/04/2014

Zaak C-103/14

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

4 maart 2014

Verwijzende rechter:

Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litouwen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

10 februari 2014

Verzoekers:

Bronius Jakutis

Kretingalės kooperatinė ŽŪB

Verweerders:

Nacionalinė mokėjimo agentūra prie Žemės ūkio ministerijos (nationaal betaalorgaan verbonden aan het ministerie van Landbouw)

Lietuvos valstybė (Litouwse Staat)

Andere partijen in de procedure:

Lietuvos Respublikos Vyriausybė (regering van de Republiek Litouwen)

Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerija (ministerie van Landbouw van de Republiek Litouwen)

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Geschil betreffende de geldigheid van de modulatie van de rechtstreekse betalingen en van de verlaging van de aanvullende nationale rechtstreekse betalingen die door verzoekers voor 2012 waren aangevraagd

Voorwerp en rechtsgrondslag van het verzoek om een prejudiciële beslissing

Uitlegging van de artikelen 7, lid 1, 10, lid 1, 121 en 132, lid 2, van verordening (EG) nr. 73/2009 van de Raad van 19 januari 2009 [tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor regelingen inzake rechtstreekse steunverlening aan landbouwers in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid en tot vaststelling van bepaalde steunregelingen voor landbouwers,] tot wijziging van verordeningen (EG) nr. 1290/2005, (EG) nr. 247/2006, (EG) nr. 378/2007 en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1782/2003 (hierna: „verordening nr. 73/2009”); verenigbaarheid van de artikelen 10, lid 1, en 132, lid 2, van verordening nr. 73/2009 met de Akte van 23 september 2003 betreffende de toetredingsvoorwaarden voor de Tsjechische Republiek, de Republiek Estland, de Republiek Cyprus, de Republiek Letland, de Republiek Litouwen, de Republiek Hongarije, de Republiek Malta, de Republiek Polen, de Republiek Slovenië en de Slowaakse Republiek en de aanpassing van de Verdragen waarop de Europese Unie is gegrond (hierna: „Toetredingsakte”), met beginselen van het recht van de Europese Unie en met artikel 39 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: „VWEU”); verenigbaarheid van uitvoeringsbesluit C(2012) 4391 final van de Commissie van 2 juli 2012 tot goedkeuring van aanvullende nationale rechtstreekse betalingen in Litouwen voor 2012, waarbij de aanvullende nationale betalingen zijn verlaagd (hierna: „uitvoeringsbesluit van de Commissie”), en van werkdocument DS/2011/14/REV 2 van de Commissie van 20 oktober 2011 (hierna: „werkdocument van de Commissie”) met de Toetredingsakte en met beginselen van het recht van de Europese Unie; geldigheid van de artikelen 10, lid 1, en 132, lid 2, van verordening nr. 73/2009 en van artikel 1, lid 4, van het uitvoeringsbesluit van de Commissie

Rechtsgrondslag – artikel 267 VWEU, artikel 4, lid 3, van de Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymas (Litouwse wet inzake administratieve rechtspleging)

Prejudiciële vragen

De Vilniaus apygardos administracinis teismas (regionale bestuursrechter van Vilnius; hierna: „regionale bestuursrechter”) verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

1. Betreffende de beoordeling van het niveau van de rechtstreekse betalingen in de oude en de nieuwe lidstaten van de Unie overeenkomstig artikel 10, lid 1, junctis de artikelen 7 en 121 van verordening nr. 73/2009:

a. Moet artikel 7, lid 1, junctis de artikelen 10, lid 1, en 121 van verordening nr. 73/2009, aldus worden uitgelegd dat in 2012 het niveau van de rechtstreekse betalingen die 5 000 EUR overschrijden, in de oude lidstaten van de Unie 90 % bedraagt?

b. Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, betekent dit – in het licht van de inhoud en de doelstellingen van de artikelen 10, lid 1, en 121 van verordening nr. 73/2009 – dat in 2012 het niveau van de rechtstreekse betalingen in de nieuwe en de oude lidstaten van de Unie niet gelijk is?

c. Zijn de laatste zinsnede van artikel 10, lid 1, van verordening nr. 73/2009 („rekening houdend met op grond van artikel 7, lid 1, toegepaste verlagingen”) en werkdocument DS/2011/14/REV 2 van de Commissie, waarin voor de vergelijking een andere basis voor rechtstreekse betalingen is vastgesteld – in de nieuwe lidstaten van de Unie wordt het niveau van de rechtstreekse betalingen beoordeeld zonder toepassing van modulatie (90 % volgens artikel 121), terwijl in de oude lidstaten van de Unie modulatie wordt toegepast (100 % min 10 % volgens artikel 7, lid 1) –, in strijd met de Toetredingsakte en met beginselen van het recht van de Europese Unie, waaronder de beginselen van bescherming van het gewettigd vertrouwen, van behoorlijk bestuur, van eerlijke mededinging en van non-discriminatie, en met de in artikel 39 VWEU neergelegde doelstellingen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid?

2. Met betrekking tot de onverenigbaarheid van artikel 10, lid 1, en de laatste zinsnede van de laatste alinea van artikel 132, lid 2, van verordening nr. 73/2009, en van de op de grondslag daarvan genomen Unierechtelijke maatregelen, met de Toetredingsakte en beginselen van Unierecht:

a. Zijn de laatste zinsnede van artikel 10, lid 1, van verordening nr. 73/2009 („rekening houdend met op grond van artikel 7, lid 1, toegepaste verlagingen”) en de laatste zinsnede van de laatste alinea van artikel 132, lid 2 („daarbij vanaf 2012 rekening houdend met de toepassing van artikel 7, lid 1, juncto artikel 10”), alsook het op basis daarvan vastgestelde werkdocument DS/2011/14/REV 2 van de Commissie en uitvoeringsbesluit C(2012) 4391 final van de Commissie in strijd met de Toetredingsakte, die niet voorschrijft dat in de nieuwe lidstaten van de Unie de rechtstreekse betalingen worden gemoduleerd en de aanvullende nationale rechtstreekse betalingen worden verlaagd, en evenmin het jaar vaststelt waarin de rechtstreekse betalingen in de nieuwe en de oude lidstaten van de Unie worden geacht gelijk te zijn?

b. Zijn artikel 10, lid 1, en de laatste alinea van artikel 132, lid 2, van verordening nr. 73/2009, alsook werkdocument DS/2011/14/REV 2 van de

Commissie en uitvoeringsbesluit C(2012) 4391 final van de Commissie, voor zover het volgens de inhoud en doelstellingen ervan in 2012 komt tot een modulatie van de rechtstreekse betalingen en een verlaging van de aanvullende nationale rechtstreekse betalingen in de nieuwe lidstaten van de Unie, die aanzienlijk minder steun ontvangen dan de oude lidstaten van de Unie, in strijd met de beginselen van het recht van de Europese Unie, waaronder de beginselen van bescherming van het gewettigd vertrouwen, van eerlijke mededinging en van non-discriminatie, en met de in artikel 39 VWEU neergelegde doelstellingen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid, met name de doelstelling om de productiviteit van de landbouw te doen toenemen?

c. Maakt de wijziging van de laatste alinea van artikel 132, lid 2, van verordening nr. 73/2009 („daarbij vanaf 2012 rekening houdend met de toepassing van artikel 7, lid 1, juncto artikel 10”) via de corrigendumprocedure (PB 2010, L 43, blz. 7) (welke wijziging niet van technische aard was en waarmee de inhoud van de bepaling fundamenteel werd veranderd doordat werd bepaald dat de rechtstreekse betalingen in de nieuwe en de oude lidstaten van de Unie in 2012 worden geacht gelijk te zijn), inbreuk op beginselen van het recht van de Europese Unie, waaronder de beginselen van bescherming van het gewettigd vertrouwen, van rechtszekerheid, van behoorlijk bestuur en van non-discriminatie?

d. Heeft het woord „dydis” [„niveau”] in artikel 1 ter van punt 27, sub b, van hoofdstuk 6.A („Landbouwwetgeving”) van bijlage II bij de Toetredingsakte^[1] dezelfde betekenis als het woord „lygis” [„niveau”] in de laatste alinea van artikel 132, lid 2, van verordening nr. 73/2009?

3. Zijn het uitvoeringsbesluit van de Commissie en werkdocument DS/2011/14/REV 2 van de Commissie, die niet zijn bekendgemaakt in het *Publicatieblad van de Europese Unie* en ontoereikend zijn gemotiveerd (zij werden vastgesteld uitsluitend op basis van het uitgangspunt dat de niveaus van de rechtstreekse betalingen in de nieuwe en de oude lidstaten van de Unie in 2012 gelijk zouden zijn), in strijd met de Toetredingsakte en met beginselen van het recht van de Europese Unie, waaronder de beginselen van rechtszekerheid, van bescherming van het gewettigd vertrouwen en van behoorlijk bestuur? Zo ja, moet artikel 1, lid 4, van het uitvoeringsbesluit van de Commissie nietig worden verklaard wegens strijdigheid met verordening nr. 73/2009 en de Toetredingsakte?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

¹ – Noot van de vertaler: de verwijzende rechter heeft bevestigd dat de eerste in deze vraag vermelde bepaling dient te worden opgevat als een verwijzing naar artikel 1 ter, lid 2, van verordening nr. 1259/99, zoals ingevoegd bij punt 27, sub b, van hoofdstuk 6.A van bijlage II bij de Toetredingsakte.

Artikel 39 VWEU, artikel 40, lid 2, tweede alinea, VWEU, en artikelen 43 VWEU, 267 VWEU, 288 VWEU en 291 VWEU

Toetredingsakte, in het bijzonder bijlage II, hoofdstuk 6.A, punt 27, sub b, en punt 23, sub i

Verordening nr. 73/2009, in het bijzonder de artikelen 7, 10, 121 en 132, lid 2

Verordening (EG) nr. 1259/1999 van de Raad van 17 mei 1999 tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor de regelingen inzake rechtstreekse steunverlening in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid

Verordening (EG) nr. 1121/2009 van de Commissie van 29 oktober 2009 houdende uitvoeringsbepalingen van verordening (EG) nr. 73/2009 van de Raad met betrekking tot de bij de titels IV en V van die verordening ingestelde steunregelingen, bijlage VIII

Uitvoeringsbesluit van de Commissie, artikel 1, lid 4

Werkdocument van de Commissie

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Burgerlijk wetboek van de Republiek Litouwen, in het bijzonder de artikelen 6.271, leden 1 en 4, en 6.249, lid 1 (betreffende overheidsaansprakelijkheid en schadevergoeding)

Wet van de Republiek Litouwen inzake de administratieve rechtspleging, in het bijzonder artikel 92

Besluit nr. 55 van de regering van de Republiek Litouwen van 23 januari 2013 betreffende aanvullende nationale rechtstreekse betalingen in 2012 (hierna: „regeringsbesluit”)

Besluit nr. 3D-232 van de minister van Landbouw van de Republiek Litouwen van 28 maart 2013 betreffende het verrichten van aanvullende nationale rechtstreekse betalingen in 2012 voor dieren, akkerbouwgewassen en melk (hierna: „ministerieel besluit”)

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Verzoekers (B. Jakutis en Kretingalės kooperatinė ŽŪB) hebben voor 2012 landbouwsteun en andere steun aangevraagd.
- 2 Bij besluit nr. 2223 van 5 juni 2013 (hierna: „besluit nr. 2223”) heeft het nationale betaalorgaan (hierna: „betaalorgaan”), op grond van het uitvoeringsbesluit van de Commissie en het regeringsbesluit, de aanvullende nationale rechtstreekse betalingen van verzoeker B. Jakutis verlaagd, omdat het totaalbedrag voor 2012 van zijn rechtstreekse betalingen, met inbegrip van alle aanvullende nationale rechtstreekse betalingen, 5 000 EUR (17 264 LTL) overschreed.
- 3 Bij besluit nr. 165 van 22 mei 2013 (hierna: „besluit nr. 165”) heeft het betaalorgaan, op grond van verordening nr. 73/2009, het uitvoeringsbesluit van de Commissie en het regeringsbesluit, ten aanzien van Kretingalės kooperatinė ŽŪB de uit het Europees Landbouwgarantiefonds gefinancierde rechtstreekse betalingen gemoduleerd (verlaagd) en de aanvullende nationale rechtstreekse betalingen verlaagd.
- 4 Beide verzoekers hebben de regionale bestuursrechter verzocht om (i) besluit nr. 2223 en besluit nr. 165 van het betaalorgaan nietig te verklaren; (ii) het betaalorgaan te gelasten de verlaging van de aanvullende nationale rechtstreekse betalingen niet toe te passen ten aanzien van B. Jakutis en de modulatie van de rechtstreekse betalingen en de verlaging van de aanvullende nationale rechtstreekse betalingen niet toe te passen ten aanzien van Kretingalės kooperatinė ŽŪB; (iii) hun de inkomsten toe te kennen die zij niet hebben ontvangen van de Litouwse Staat.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 5 Verzoekers betogen dat er geen rechtsgrondslag bestond om in Litouwen in 2012 de rechtstreekse betalingen te moduleren of de aanvullende nationale rechtstreekse betalingen te verlagen. Zij baseren zich op punt 27, sub b, van hoofdstuk 6.A van bijlage II bij de Toetredingsakte. Zij stellen dat zolang niet met feiten is gestaafd dat de rechtstreekse betalingen aan landbouwbedrijven in de lidstaten die de Europese Unie vormden tot 1 mei 2004 (hierna: „oude lidstaten” of „EU-15 lidstaten”) en in Litouwen op een gelijk niveau en bedrag zijn komen te liggen, rechtstreekse betalingen aan Litouwse landbouwbedrijven niet hoeven en niet mogen worden gemoduleerd als bedoeld in de artikelen 7 en 10, lid 1, van verordening nr. 73/2009 en aanvullende nationale rechtstreekse betalingen niet hoeven en niet mogen worden verlaagd.
- 6 Verzoekers stellen dat besluit nr. 2223 en besluit nr. 165 van het betaalorgaan zijn vastgesteld op basis van artikel 132, lid 2, van verordening nr. 73/2009, een bepaling die rechtstreeks verwijst naar artikel 10 van die verordening, dat het mogelijk maakt modulatie toe te passen op de lidstaten die in 2004 zijn toegetroten („nieuwe lidstaten” of „EU-10 lidstaten”) wanneer het niveau van de rechtstreekse betalingen gelijk is geworden. Het niveau van de rechtstreekse

betalingen van de EU-15 lidstaten in 2012 is groter dan 90 %, terwijl het niveau van de rechtstreekse betalingen in de Republiek Litouwen in 2012 in theorie hoogstens 90 % kan bedragen. Voorts zijn de rechtstreekse betalingen die in 2012 uit de EU-begroting aan Litouwse landbouwbedrijven zijn gedaan, meer dan twee maal zo klein als die welke in de EU-15 lidstaten zijn gedaan, hoewel op deze laatste betalingen ook een modulatie van 10 % is toegepast.

- 7 Verzoekers voeren aan dat zij als gevolg van het feit dat de rechtstreekse betalingen en de aanvullende nationale rechtstreekse betalingen onterecht zijn gemoduleerd respectievelijk verlaagd, schade hebben geleden, die gelijk is aan het verschil tussen de steun die zij hadden moeten ontvangen en de steun die zij in feite hebben ontvangen.
- 8 Het verwerende betaalorgaan betwist de vorderingen van verzoekers, en stelt dat het niet bevoegd is om te beoordelen of besluiten van de regering, van de minister van Landbouw van de Republiek Litouwen, en a fortiori van de Commissie rechtmatig zijn en verenigbaar met EU-recht van hogere rang. Bij de vaststelling van de bestreden besluiten heeft het zich dan ook terecht gebaseerd op het regeringsbesluit en het uitvoeringsbesluit van de Commissie. Het voert aan dat het jegens verzoekers geen handelingen heeft gesteld die bij wet verboden zijn, en dat het met de verlaging van de aanvullende nationale rechtstreekse betalingen gemoeide bedrag niet kan worden aangemerkt als niet-ontvangen inkomsten, zodat verzoekers geen schadevergoeding kan worden toegekend.
- 9 Het aan de procedure deelnemende ministerie van Landbouw (hierna: „ministerie”) heeft opgemerkt dat voor zover hem bekend was de Commissie geen onderzoek had uitgevoerd en evenmin gegevens had overgelegd waaruit zou blijken dat in 2012 het niveau van de rechtstreekse betalingen in de EU-15 en de EU-10 lidstaten gelijk is. Het werkdocument van de Commissie bevat argumenten volgens welke – uitgaande van een beoordeling van de in verordening nr. 73/2009 vastgestelde percentages – de niveaus van de betalingen in de nieuwe en de oude lidstaten in 2012 gelijk waren. In de EU-15 lidstaten ontvangt een aanzienlijk deel van de landbouwbedrijven echter betalingen die 5 000 EUR niet overschrijden; op die landbouwbedrijven wordt geen modulatie toegepast en zij ontvangen 100 % van de rechtstreekse betalingen. Wanneer de modulatie enkel wordt toegepast ten aanzien van de landbouwbedrijven die betalingen van meer dan 5 000 EUR ontvangen, dan betekent dit dat het algemene niveau van de betalingen in de EU-15 lidstaten 90 % overschrijdt. Hoeveel hoger het niveau juist is, hangt af van het aandeel landbouwbedrijven in een bepaalde lidstaat dat betalingen ontvangt van minder dan EUR 5 000. In de EU-10 lidstaten ontvangen alle landbouwbedrijven rechtstreekse betalingen op het niveau van 90 % ongeacht of aan een landbouwbedrijf meer of minder dan 5 000 EUR wordt betaald. Bijgevolg heeft het ministerie contact opgenomen met de Europese Commissie, en geldend gemaakt dat in 2012 de modulatie en de verlaging van de aanvullende nationale rechtstreekse betalingen niet mochten worden toegepast op Litouwen en de andere nieuwe lidstaten. Bij brief van 21 januari 2013 heeft de Europese Commissie

geantwoord dat de verlaging van de aanvullende nationale rechtstreekse betalingen wordt toegepast uit hoofde van Unierechtelijke maatregelen. Volgens het ministerie was Litouwen, gelet op het feit dat het besluit van de Commissie in zijn geheel verbindend is, niet gerechtigd de modulatie van de rechtstreekse betalingen en de verlaging van de aanvullende nationale rechtstreekse betalingen niet toe te passen.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 10 De regionale bestuursrechter vraagt zich af artikel 10, lid 1, van verordening nr. 73/2009 en het werkdocument van de Commissie inbreuk maken op de beginselen van behoorlijk bestuur, mededinging en non-discriminatie en op de in artikel 39 VWEU neergelegde doelstellingen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid (hierna: „GLB”), doordat daarin, bij de vergelijking van de niveaus van de rechtstreekse betalingen van de EU-10 en de EU-15 lidstaten, het niveau van de rechtstreekse betalingen in de EU-10 lidstaten wordt beoordeeld zonder toepassing van de modulatie. Met betrekking tot het belang van de in artikel 39 VWEU neergelegde doelstelling van de landbouwbevolking een redelijke levensstandaard te verzekeren, verwijst de regionale bestuursrechter naar het arrest in de zaak C-5/73, *Balkan-Import-Export*.
- 11 De in de Toetredingsakte opgenomen doelstelling dat de rechtstreekse betalingen in 2012 een niveau van 90 % moeten bereiken, werd niet bereikt in Litouwen, aangezien in 2012 het werkelijke niveau van de rechtstreekse betalingen in de Republiek Litouwen mogelijk niet overeenkwam met het in de Toetredingsakte overeengekomen niveau, aangezien de wijze waarop de rechtstreekse betalingen worden berekend niet overeenstemt met de voorwaarden die werden overeengekomen ten tijde van de onderhandelingen betreffende de toetreding van de Republiek Litouwen tot de Unie. Sinds Litouwens toetreding tot de Unie waren de rechtstreekse betalingen gebaseerd op een referentieopbrengst van landbouwgewassen in de periode 2000-2002. Daarvan werd ook uitgegaan bij de berekening van het niveau van 100 % van de totale middelen van Litouwen voor rechtstreekse betalingen, welk percentage Litouwen in 2013 dient te bereiken. De totale middelen voor rechtstreekse betalingen worden gedeeld door het basisareaal, hetgeen resulteert in de rechtstreekse betaling per hectare. In 2012 was de referentieopbrengst in Litouwen sterk gestegen in vergelijking met de in 2000-2002 vastgestelde referentieopbrengst, en het basisareaal is ook voortdurend gestegen. Aangezien het basisareaal en de landbouwopbrengst voortdurend aanzienlijk zijn gestegen, daalt bijgevolg het bedrag van de rechtstreekse betalingen per hectare proportioneel. Dit heeft tot gevolg dat de doelstelling om in 2012 het niveau van 90 % van de rechtstreekse betalingen te bereiken, in Litouwen niet werd gehaald.
- 12 De regionale bestuursrechter vraagt zich af of deze situatie inbreuk maakt op het beginsel van non-discriminatie, dat behoort tot de algemene beginselen van

Unierecht en in de landbouwsector in artikel 40, lid 2, tweede alinea, VWEU tot uitdrukking komt (zie arresten C-535/03, Unitymark en North Sea Fishermen's Organisation, punt 53, en C-453/08, Karanikolas e.a., punt 49). Vastgesteld moet worden dat aangezien het bedrag per hectare objectief verschilt, de nieuwe en de oude lidstaten zich in verschillende situaties bevinden, en dat zij bijgevolg niet gelijk mogen worden behandeld bij de toepassing van de modulatie.

- 13 Ongeacht het feit dat objectief beschouwd het bedrag dat per hectare wordt betaald in de nieuwe en de oude lidstaten aanzienlijk verschilt, betwijfelt de verwijzende rechter bijgevolg of de Commissie de mededingingsmogelijkheden van landbouwbedrijven in Litouwen en de andere nieuwe lidstaten verder heeft willen beperken door de toepassing van de modulatie, namelijk door vanaf 2012 te vereisen dat nationale betalingen worden verlaagd met 10 % van het bedrag waarmee het totaalbedrag van de rechtstreekse EU-betalingen en nationale betalingen 5 000 EUR overschrijdt.
- 14 Volgens de regionale bestuursrechter zouden de bepalingen van verordening nr. 73/2009 – te weten de laatste zinsnede van artikel 10, lid 1 („rekening houdend met op grond van artikel 7, lid 1, toegepaste verlagingen”) en de laatste zinsnede van artikel 132, lid 2 („daarbij vanaf 2012 rekening houdend met de toepassing van artikel 7, lid 1, juncto artikel 10”), voor zover zij voorzien in een regeling betreffende de in de artikelen 7 en 10 van verordening nr. 73/2009 geregelde verplichte toepassing van de modulatie van de rechtstreekse betalingen, en zij voorschrijven vanaf welk jaar de rechtstreekse betalingen in de nieuwe en de oude lidstaten worden geacht gelijk te zijn (2012), kunnen indruisen tegen de Toetredingsakte, die geen voorschriften bevat op grond waarvan de modulatie in de EU-10 lidstaten moet worden toegepast en/of die een bepaald jaar vaststellen waarin de rechtstreekse betalingen in de EU-10 en de EU-15 lidstaten worden geacht gelijk te zijn.
- 15 Opgemerkt zij dat een deel van de laatste alinea van artikel 132, lid 2, van verordening nr. 73/2009 („daarbij vanaf 2012 rekening houdend met de toepassing van artikel 7, lid 1, juncto artikel 10”), fundamenteel werd gewijzigd via de corrigendumprocedure, doordat de woorden „nuo 2012 m.” [„vanaf 2012”] werden verplaatst van het begin naar het einde van de zin, waardoor de inhoud van de laatste alinea van artikel 132, lid 2, een volledig nieuwe betekenis kreeg. De via de corrigendumprocedure doorgevoerde wijziging stelde immers een specifiek jaar (2012) vast waarin de niveaus van de rechtstreekse betalingen tussen de EU-10 en de EU-15 lidstaten worden geacht gelijk te zijn. De koppeling tussen het jaar 2012, enerzijds, en de toepassing in de EU-10 lidstaten van de modulatie van de rechtstreekse betalingen en van de verlaging van de aanvullende nationale rechtstreekse betalingen, anderzijds, was dus niet eens aanwezig in de oorspronkelijke tekst van verordening nr. 73/2009 maar werd middels de corrigendumprocedure tot stand gebracht.
- 16 Bovendien zijn het uitvoeringsbesluit van de Commissie en het werkdocument

van de Commissie niet bekendgemaakt in het *Publicatieblad van de Europese Unie* en waren zij niet toereikend gemotiveerd, aangezien zij werden vastgesteld op basis van het uitgangspunt dat de niveaus van de rechtstreekse betalingen in de EU-10 en de EU-15 staten in 2012 gelijk waren, niettegenstaande dat er geen informatie voorligt die bevestigt dat het niveau van de rechtstreekse betalingen in de nieuwe en oude lidstaten in 2012 gelijk was. Tegen die achtergrond kunnen die documenten inbreuk maken op wezenlijke vormvoorschriften en op bepaalde fundamentele beginselen van Unierecht, te weten de beginselen van rechtszekerheid, van bescherming van het gewettigd vertrouwen, en van behoorlijk bestuur.

- 17 De rechter is zich ervan bewust dat de Commissie beschikt over een beoordelingsvrijheid bij de vaststelling van maatregelen ter uitvoering van het GLB (artikel 43 VWEU), maar zij moet, gelet op de beginselen van zorgvuldigheid en van behoorlijk bestuur, alle voor de uitoefening van haar beoordelingsvrijheid noodzakelijke informatie verzamelen.
- 18 Volgens vaste rechtspraak is de inachtneming van de door de rechtsorde van de Europese Unie geboden procedurele waarborgen des te belangrijker indien een instelling van de Europese Unie een ruime beoordelingsvrijheid heeft. Tot die waarborgen behoort met name de verplichting voor de bevoegde instelling om alle relevante aspecten van de betrokken zaak zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken (zie in dat verband naar analogie zaak C-269/90, Technische Universität München, punt 14; zaak T-167/94, Nolle/Raad en Commissie, punt 73 e.v.; zaak T-42/96, Eyckefer & Malt/Commissie, punt 165; zaak T-231/97, New Europa Consulting en Brown/Commissie, punt 37 e.v., en zaak T-13/99, Pfizer Animal Health/Raad, punt 171). Naar analogie zij tevens opgemerkt dat het Gerecht in de zaak T-183/07, Polen/Commissie, heeft benadrukt dat de Commissie verplicht is zich te baseren op de meest recente informatie wanneer zij besluiten vaststelt.
- 19 Gelet op een en ander twijfelt de kamer dus of artikel 10, lid 1, en de laatste zinsnede van de laatste alinea van artikel 132, lid 2 van verordening nr. 73/2009, alsook het op de basis daarvan vastgestelde uitvoeringsbesluit en werkdocument van de Commissie, wettig zijn en niet als ongeldig moeten worden aangemerkt op grond van artikel 267 VWEU. Opgemerkt zij dat de nationale maatregelen juist werden vastgesteld naar aanleiding van deze Unierechtelijke maatregelen, zodat de geldigheid en de uitlegging ervan direct afhangt van een prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie betreffende de geldigheid en/of uitlegging van die Unierechtelijke maatregelen. De geldigheid van zowel de nationale maatregelen als de Unierechtelijke maatregelen is direct relevant om deze zaak juist te kunnen beslechten, aangezien de door verzoekers aangevraagde rechtstreekse steun werd verlaagd op basis van die maatregelen.